

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

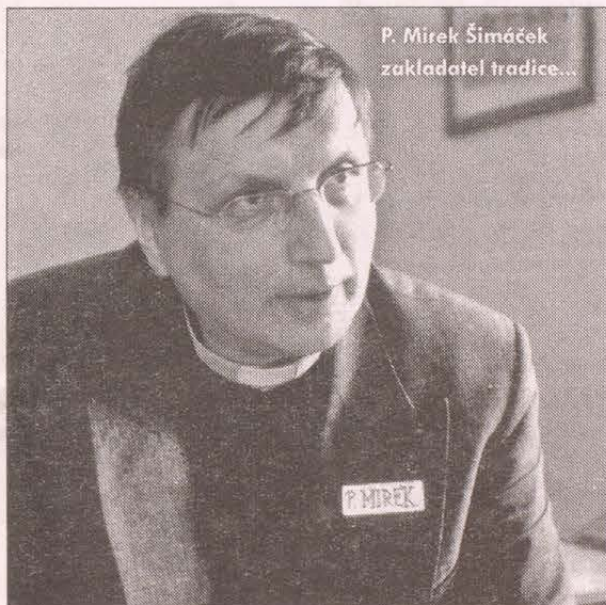
Ročník IX

číslo 5

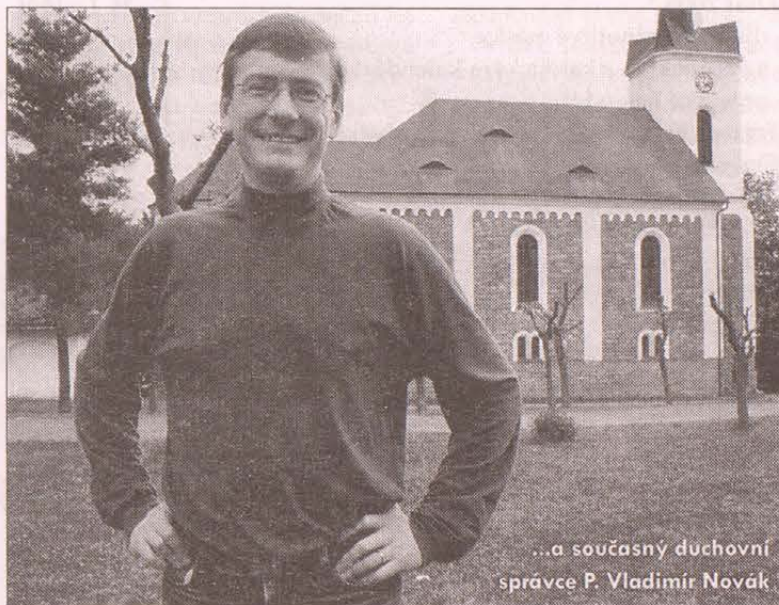
Červen 2004

Dvacet pět let příchovické Křižovatky

Diecézní centrum mládeže Křižovatka Příchovice je místem setkávání mladých lidí, kteří touží po kvalitních lidských vztazích, po společenství a po životě podle evangelia.

P. Mirek Šimáček
zakladatel tradice...

...a současný duchovní
správce P. Vladimír Novák

Vzniklo pod ochranným pláštěm Panny Marie před 25 lety kolem mladého aktivního kněze P. Mirka Šimáčka. Ten byl v roce 1979 poslán STB za trest na opuštěnou vartu do

Příchovice na hřebenech Jizerských hor. Začali za ním jezdit nejprve jeho kamarádi, posléze i kamarádi kamarádů a postupem času se z příchovické fary stalo téměř

poutní místo mladých, kteří zde nacházeli nejen křesťanské společenství, ale hlavně setkání s živým Bohem. Komunistická STB neustále činnost na faře sledovala, ale s pomocí Panny Marie byly všechny její útoky s úspěchem odraženy. Po změně režimu začalo být jasné, že stará fara je svoji velikostí a vybaveností nedostačující, a proto byla v roce 1995 postavena nová budova.

A jak se žije v příchovickém centru dnes? Každé ráno zadá kněz, dnes už P. Vladimír Novák, jednu větu nebo myšlenku z evangelia a všichni se jí snaží celý den žít a naplňovat...

Foto a text Zbyněk Pavienský
pokračování na straně 4

Kardinál M. Vlk v slavnostním průvodu.

Kardinál M. Vlk – rozmluva s mládeží.

Novinky nakladatelství Cesta

Kalendář 2005

- s texty Maxe Kašparů

(MUDr. Dr. Mgr. Maxmilian J. Kašparů, tc. Opraem, nar. 1950, premonstrátský terciář. V současné době působí jako psychiatr, pedopsychiatr a soudní znalec v Centru pastorální medicíny v Pelhřimově. Je autorem publikací *Základy pastorální psychiatrie*, *Sedmero zastavení u klíčové dírky a dalších*),

- s katolickým kalendářem,
 - s pracovním kalendářem,
 - s barevnými fotografiemi na každý týden,
 - s informacemi a programem Radia Proglas.
- Cena 54 Kč.

Diář 2005

- diář pro jednotlivé měsíce,
- s občanským a katolickým kalendářem,
- pracovní kalendář.

Formát 10 × 15,5 cm, laminovaná obálka

Cena 35 Kč.

Děkujeme za Vaše objednávky.

Za nakladatelství Cesta

Iva a Lubomír Pospíšilovi

CESTA, Náměstí Republiky 5, 614 00 Brno

Telefon: 545 574 373, e-mail: cestanaki@volny.cz

internet: www.cestabrno.cz

Prodejna: Rašínova 5, 602 00 Brno, tel.: 542 211 621

Slevy:

- Nad 10 kusů sleva 10 % a poštovné a balné zdarma,
- nad 20 kusů sleva 15 % a poštovné a balné zdarma,
- nad 50 kusů sleva 20 % a poštovné a balné zdarma.

Pastorálně teologické sympozium

Teologická fakulta Jihočeské univerzity spolu s Teologickou fakultou univerzity v Pasově zvou na pastorálně teologické sympozium „Pronikavá změna pastorace nebo sebezáchovný provoz“. Sympozium se koná v Českých Budějovicích, 21. - 23. 10. 2004. Téma sympozia bude věnováno otázce, jak více misionářsky přistupovat k pastoraci lidí dnešní doby. Přednášejí: kardinál Miloslav Vlk, biskupové Dominik Duka, František Radkovský a Joachim Wanke (Erfurt), profesori Eugen Biser (Mnichov), Karl Schlemmer (Pasov/Norimberk), Pavel Ambros (Olomouc), Aleš Opatrný (Praha), převorka Klara Maria z kláštera Helfta (SRN), opat Martin Werlen z kláštera v Einsiedeln (Švýcarsko), karmelitán P. Gorazd Cetkovský (Kostelní Vydří).

Pozvánku s bližšími informacemi a přihlášku lze získat na www.tf.jcu.cz nebo u Jitky Dvořákové, Teologická fakulta JU, Kněžská 8, 370 01 České Budějovice, tel.: 387 773 537, e-mail: dvorakoj@tf.jcu.cz. Ubytování a stravování bude zajištěno.

Z diářů otců biskupů a generálního vikáře

Protože prázdniny jsou časem cestování, přinášíme vám prázdninový program našeho emeritního otce biskupa Josefa Koukla a generálního vikáře Karla Havelky. Můžete si podle něj naplánovat své prázdninové cestování.

Diář biskupa Pavla Posáda

Diář není ze zdravotních důvodů stanoven.

Diář emeritního biskupa Josefa Koukla

24. 6.	13.00	Budyně nad Ohří – Bohoslužba slova
26. 6.	18.00	Mladá Boleslav – Jáhenské svěcení
27. 6.	10.00	Nový Bor – Biřmování
	17.45	Žitenice – Poutní mše svatá, žehnání varhan
2. – 5. 7.		Velehrad – ČBK a národní pouť
25. 7.	10.00	Letařovice – Poutní mše svatá
	16.00	Markvartice – Svěcení kaple

Diář generálního vikáře Karla Havelky

24. 6.	18.00	Litoměřice, kaple sv. Jana Křt. – Poutní mše svatá
26. 6.	10.00	Růžová – Poutní mše svatá, svěcení zvonu a areálu kostela
	15.00	Dubá – Mše svatá
	18.00	Mladá Boleslav – Jáhenské svěcení – účast
27. 6.	9.00	Mělník, Poutní mše svatá
	17.45	Žitenice, poutní mše svatá – účast
29. 6.	10.00	Litoměřice, jubileum kněze – účast
	17.30	Praha, Vyšehrad, poutní mše svatá – účast
2. 7.	10.30	Hejnice, německá mše svatá – setkání rodáků
	20.00	Doksany – 1. pátek - mše svatá
3. 7.	10.00	Mcery – Mše svatá
	15.00	Bezno – Znovuvysvěcení kostela, poutní mše svatá
4. 7.	10.00	Horní Police – Poutní mše svatá
	15.30	Štaňkovice u Litoměřic – Poutní mše svatá
	18.00	Litoměřice, katedrála – Mše svatá – zpívá chlap. sbor z Drážďan
8. 7.	11.00	Drážďany – Setkání kapituly Dresden a Litoměřice
16. 7.	10.30	Mikulášovice – Setkání rodáků – mše svatá
17. 7.	14.00	Tašov – Česko-německá poutní mše svatá
18. 7.	10.00	Sohland – Mše svatá – účast – setkání rodáků
	14.30	Křešice – Česko-německá poutní mše svatá
24. 7.	18.00	Litoměřice, kostel sv. Jakuba – Poutní mše svatá
25. 7.	8.30	Železný Brod – Poutní mše svatá
	15.00	Svádov – Česko-německá poutní mše svatá
	17.30	Doubravice (farnost Homole) – Poutní mše svatá
26. 7.	18.00	Annaberg – Česko-německá poutní mše svatá
1. 8.	10.30	Štětí – Znovuvysvěcení kostela a posvěcení fary
7. 8.	10.45	Horní Police – 1. sobota - mše svatá
14. 8.	10.00	Horní Jiřetín – Poutní mše svatá
	18.00	Vilémov u Šluknova – Mše svatá – zahájení oktávu
15. 8.	17.00	Mělník, Pšovka – Znovuvysvěcení kostela
21. 8.	10.00	Albrechtice v Jizerských horách – Poutní mše svatá
2. 9.	9.00	Nový Dvůr – Účast na svěcení kostela trapistů
11. 9.	10.00	Žim – Česko-německá poutní mše svatá
12. 9.	9.30	Česká Kamenice – Česko-německá poutní mše svatá

Zdělava – měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou. Redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800. Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek. Tel. 603324397, e-mail: michal.podzimek@telecom.cz. Vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer. E-mail: zdělava@signal.cz. Sazb a Ing. Jan Macek a Pavel Kusala. Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1500 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník IX., číslo 5. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 27. 6. 2004. Uzávěrka příštího čísla: 23. 7. 2004. Distribuci zajišťuje AMS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

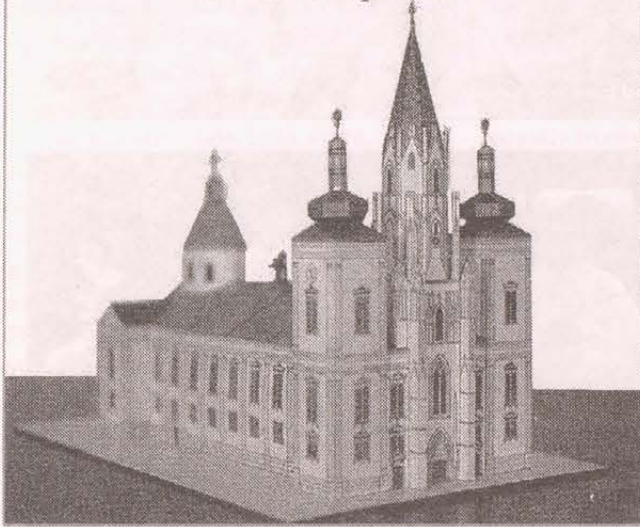
Redakce DUHY

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice
tel. 386 359 481, e-mail: duha@vol.cz

nabízí

vystřihovánku MARIAZELL

cena 30,- Kč + poštovné

Výročí duchovních litoměřické diecéze

V červenci 2004 slaví narozeniny

- 3. 7. Pavel Tomáš Genrt OFM – 72 let
- 10. 7. Jindřich Tomíček – 81 let
- 12. 7. Petr Kuba, trvalý jáhen – 48 let
- 15. 7. Marek Vilém Štěpán O.Praem. – 30 let
- 15. 7. Grzegorz Czerny – 32 let
- 16. 7. Libor Švorčík – 42 let
- 16. 7. Aleksander Siudzik CSsR – 49 let
- 16. 7. Stanislav Jonášek SDB – 41 let
- 18. 7. František Pospíšil SDB – 74 let
- 18. 7. Michal Podzimek – 34 let
- 27. 7. Milan Mordačík, trvalý jáhen – 38 let
- 28. 7. Jaroslav Vyterna – 77 let
- 29. 7. Antonín Stajner – 40 let

V červenci 2004 slaví výročí svěcení

- 1. 7. Jan Radim Valík OSB – 32 let
- 1. 7. Miroslav Maňásek – 20 let
- 3. 7. Jozef Piroh – 27 let
- 3. 7. Petr Němec SDB – 27 let
- 3. 7. Pavel Michal – 27 let
- 5. 7. Mons. Josef Stejskal – 55 let
- 7. 7. Jaroslav Gajdošík – 14 let
- 10. 7. Štefan Pilarčík – 11 let
- 12. 7. Stanislav Weigel – 19 let
- 15. 7. Jindřich Bernhard Thebes O.Cist. – 39 let
- 26. 7. Michal Benedikt Pintér O.Praem. – 9 let
- 31. 7. Jan Chmelař – 5 let

Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Měsíc červen, na jehož konci se vám dostává do rukou toto číslo našeho časopisu, je v církevní tradici zaměřen na téma Boží lásky v Ježíšově božském a zároveň hluboce lidském srdci.

Tato úcta však přirozeně vyvolává mnoho otázek: Jedná se o srdce Ježíšovo, nebo Ježíše samého? Proč v některých kostelech uctíváme „jenom“ srdce našeho Pána? Proč ty kostely nejsou jen přímo zasvěceny Ježíši Vykupiteli?

Asi prvními, kdo začali na Pánu Ježíši uctívat jednotlivé údy jeho těla byli poutníci a křížáci na svých středověkých výpravách do svaté země. Především to byly „svaté rány“ po hřebecích a kopí, poplivaný obličej (Veronica rouska), krev vytékající z ran apod. Vznikaly legendy o Svatém grálu... Později se objevila i úcta k probodnému srdci Pána Ježíše.

Srdce bylo už v biblické mluvě symbolem lásky. A právě láska Boží přivedla lidstvo v Ježíši Kristu k záchraně – vykoupění. Tuto úctu k srdci „...které tolik milovalo“, pak potvrdila i novověká zjevení, zvláště ve Francii sv. Markéty Marii Alacoque (1685–1675). Především však německy mluvící země – a to je případ naší diecéze – stavěly rády kostely ke cti Srdce Ježíšova. Konkrétně v naší litoměřické diecézi je takto zasvěcených kostelů a kaplí jedenáct, především v libereckém vikariátu. Těžko bychom však nenašli v nějakém kostele alespoň sošku nebo celý oltář Božského srdce, zvláště z doby po roce 1856, kdy byl tento původně polský svátek (od roku 1765) celocírkevně zaveden.

To, čemu se na Pánu klaníme, je skutečně srdeční sval, jak je neuměle znázorňován na sochách „Božského srdce“. Ale neuctíváme jej proto, že je to

sval, ten přeci máme všichni a z pohledu věčnosti na něm není nic zajímavého. Předmětem naší úcty je celý milující Bohočlověk Ježíš Kristus.

Takto pojatá úcta k Boží lásce měla samozřejmě již od počátku novověku i své nepřátele. A kupodivu to nebyli jen odloučení bratři protestanti. Velmi tato úcta vadila i uvnitř církve některým věroučně extrémním skupinám – nejvíce jansenistům. Avšak papež Pius VI. právě proti těmto skupinám jasně stanovil, že

„...srdce Ježíšovo není uctíváno odděleně od božství, nýbrž jako srdce osoby Slova (vtělené druhé Božské Osoby), s kterou je nerozdílně spojeno“ (D 1563).

Vzniká tak ještě poslední otázka: Co nám úcta k Srdci Ježíšovu může říci více, než kdybychom uctívali Pána Ježíše přímo?

Učelem této úcty je vyvolávání vděčnosti v našem životě – vděčnosti za vtělení. Bůh je Duch se všemi kvalitami, a přesto se ponížil, vzal na sebe přirozenost člověka, vtělil se do těla, jaké máme my i se všemi našimi nedokonalostmi kromě hříchu. Jeho srdce tlouklo láskou pro nás už od Betléma, pumpovalo krev radostí, dojetím i úzkostí až k pocení se krví. Toto srdce bylo pro jistotu Ježíšových katů probodeno. Když toto srdce dotlouklo, právě v tom okamžiku bylo dokončeno naše vykoupění.

A v neposlední řadě: Uctíváme srdce Ježíšovo proto, že on sám hovořil na téma svého srdce: „...učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce...“ (Mt 11,29). Proto se modlíme: „Přetvoř naše srdce podle srdce svého“ a myslíme to, věřím, smrtelně vážně.

Michal Podzimek
Ilustrace: R. Seibold

..pokračování ze strany 1

Večer při společném setkání hovoří, jak se jim dařilo řídit se podle ducha evangelia.

Páter Vladimír k tomu dodává „všichni poznávají, že Bůh je opravdu živý, protože principy evangelia fungují a když se v evangeliu něco slibuje, je možno zažít, že to i v dnešní době, po dvou tisíciletích funguje. Že Boží slovo je opravdu něco jiného než jakákoli lidská moudrost, kterou si můžou někde přečíst a slyšet.“

O provoz centra pro mládež se stará skupinka tzv. týmáků, kteří zde stráví zhruba jeden rok v práci věnované mládeži. Přípravují pro ně program jako jsou hry, vícedenní výlety, noční bojovky, ale i zajímavou a užitečnou práci kolem fary. Fungují ale také jako „vrby“, kterým mladí svěřují své problémy i radosti.

Jeden z týmáků k tomu říká „Skrze společenství a mši svatou se přibližují k Bohu a lidem a můžou je pochopit a poradit jim, co mají v životě dělat. Vidím, že je to Boží vůle, protože mně tato práce naplňuje a jsem za ni vděčný.“

Příchovická Křížovatka je místem, kde se může každý zastavit, zorientovat a vydat se správným směrem k setkání ve společenství s živým Kristem. Ducha centra lze nejlépe vyjádřit Ježíšovým - kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já mezi nimi. Bohatství, které se tady nabízí, je setkání s živým Ježíšem Kristem.

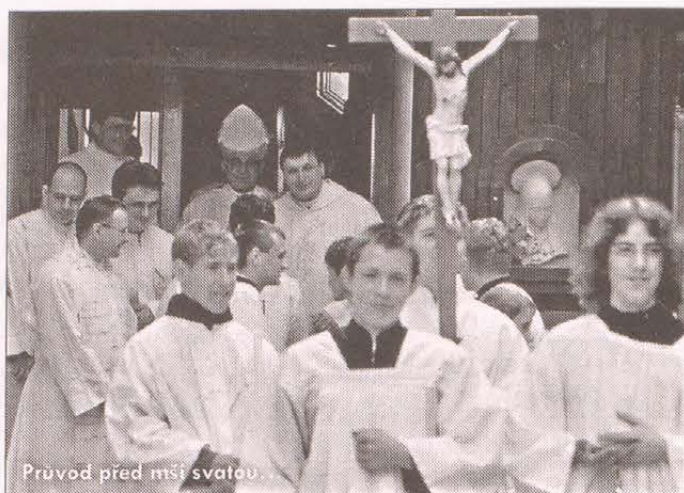
Oslava 25. narozenin příchovické Křížovatky

Oslava začala v sobotu 12. 6. ráno mši, kterou celeburoval otec kardinál Miloslav Vlk a která se nesla v duchu Ježíšových slov - kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já mezi nimi. Mše se zúčastnil i zakladatel centra P. Mirek, současný příchovický kněz P. Vladimír, kněz z pražského centra pro mládež Nazaret P. Jaroslav Krajo a ředitel Sekce pro mládež České biskupské konference, bývalý týmák z Příchovic, P. Jenda Balík. Po mši následoval oběd, po němž jsme se znovu sešli v kostele na připravený program. Ten začal scénkou z doby před 25 lety, kdy komunistická STB poslala P. Mirka do Příchovice. Takových scének, které dokumentovaly život fary, připravili týmáci ještě několik a uváděli je postupně během programu. Po první scénce se P. Mirek ve svém projevu snažil shrnout celých 25 let života fary a centra pro mládež. Poté jsme shlédli nádherný dokumentární film o staré faře, který vyrobila Česká televize v roce 1991. Následoval projev otce kardinála, ve kterém hovořil o svých vzpomínkách na svůj život na staré příchovické faře a o vlivu který měla a neustále má příchovická Křížovatka na mládež. Zdůraznil v něm vliv setkání ve společenství s živým Ježíšem Kristem na každého z nás a o životě v lásce, tak jak se žije v příchovickém centru. Po jeho projevu jsme viděli druhý dokumentární film, tentokrát o životě nové fary, centra pro mládež.

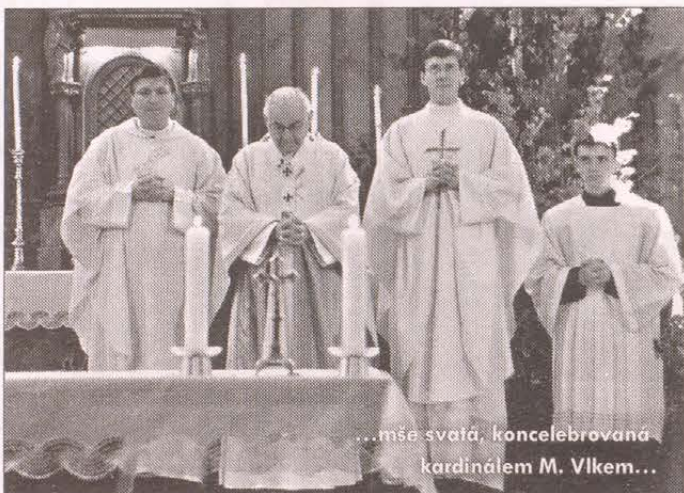
Odpolední program byl zasvěcen svědectví lidí, kteří prošli příchovickým centrem a prošli zde duchovní obrodou. Slyšeli jsme vyprávění mladých manželů, kteří zde sloužili jako týmáci a poznali se zde. Svědectví ženy, která se rozhodla pro zasvěcený život a slova mladé dívky, která se zde setkala s živým Ježíšem Kristem. Poté následoval program pracovně nazvaný „sušené ovoce“, ve kterém bylo prezentováno ovoce práce centra pro mládež. Viděli jsme spoustu fotografií ze života centra, po nichž vystupovali samotní aktéři snímků a hovořili o svých zážitcích a zkušenostech.

Po večeri se pokračovalo, tentokrát už neplánovaně, svědectvím lidí, kteří se chtěli svěřit se svými životními i duchovními zkušenostmi.

Oslava 25. výročí proběhla za veliké účasti mládeže i dospělých, kteří svojí přítomností oslavily život i budoucnost centra pro mládež Křížovatka Příchovice

Průvod před mší svatou.

...mše svatá, koncelebrovaná kardinálem M. Vlkem...

...potom scénka...

...a závěrečné pohoštění.

Jak to vzniklo a nyní po 25 letech

Fenomén zvaný Příchovice

Příchovická Křížovatka, která nese název Interdiecézní centrum života mládeže a mnozí ji znají jako příchovickou faru, slaví 25 let života. V těchto letech prošly Příchovicemi tisíce mladých lidí nejen z Čech a Moravy, ale také mnozí ze Slovenska, Polska, Itálie, Francie, Německa, Ruska, Ukrajiny a dalších zemí. V čem spočívá kouzlo, které přitahuje mladé lidi již tolik let z blízka i daleka?

Na počátku zde byla stará, vlhká fara a velký, prázdný kostel. Do této situace jsem přišel před Velikonocemi na jaře v roce 1979 jako mladý kněz z Chomutova. Příčina – setkává se s mládeží, s rodinami. Tehdy všemocná Státní bezpečnost rozhodla, že se budu stěhovat do míst, kde, podle nich, církev je mrtvá a nelze tedy nic pokazit. První Velikonoce to potvrdily. Na Zelený čtvrtek byl v kostele jen varhaník z Velkých Hamrů. Rozhodně to nevypadalo, že by se zde mělo rozvinout místo setkávání mládeže. Při večerní adoraci v prázdném a chladném kostele jsem pocítil blízkost Ježíše a hlubokou solidaritu s Ním. Myslím, že to byl počátek následujících událostí.

Moje představa byla věnovat se osobně nemnohým lidem, kteří byli ve farnosti, snad také víc studovat. Bylo mi jasné, že jsem Bezpečností sledován. To se potvrdilo po mnoha letech, když v roce 1990 přišli policisté, aby vymontovali odposlouchávací zařízení ze stropu v sále, které bylo také napojeno na telefon.

Boží plány jsou však mnohdy jiné než naše lidské představy. Pomalu se na faře začali objevovat mladí lidé. Nejprve moji přátelé – v té době mi bylo 27 let – pak přátelé mých přátel a další. Přicházeli, protože se cítili přijati. Asi po dvou letech jsem zjistil, že již skoro nikdy nejsem sám, a že mladých lidí stále přibývá. Uvědomil jsem si, že se cosi zvláštního děje a bylo třeba reagovat zcela prakticky. Znamenalo to přidělat stoly, sehnat další lavice, dát celému životu jistý pořádek.

Den jsme začínali modlitbou a Božím slovem. Silně jsme prožívali pravdivost Ježíšova příslibu: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18, 20) Hledali jsme nejprve Boží království a nedělali si starosti o materiální věci. V sálku

byla kasička a každý dával kolik mohl, nebo přivezl chleba či nějakou konzervu. Jedli jsme prostě, ale vždy se dostalo na všechny. Život to byl jednoduchý a skromný. Studená vody, spaní na zemi na karimatkách, chlapci i v zimě na půdě s chatrnou střechou, kde v zimě bylo často hodně pod bodem mrazu. Vařili jsme na starém sporáku na uhlí, někdy i pro sto a více lidí. Na záchody se stály fronty, v malém sálku byla hlava na hlavě, každé místo bylo využito. Mnozí hodiny stáli kolem celé místnosti, aby mohli prožívat společné večery. Mohlo by se zdát, že to mladé odradí. Opak byl pravdou. Přijížděli stále noví. Mládež mluvila o nafukovací faře.

A co se tak zajímavého dělo? Prožívali jsme, že Bůh je živý. Hovořilo se o životě s Bohem. Ne teorie, ale ze života, co v něm Bůh činí. Konce nebrala vyprávění, svědectví, písně. Živý je Pán – to byla píseň mnohokrát opakovaná, která vyjadřovala tento život.

Tak uplynulo deset let. V roce 1991 po Světovém dni mládeže v Čenstochově, bylo na konci prázdnin v Příchovicích 250 mladých. Naštěstí byla již svoboda, a tak jsme se scházeli v kostele a jedli venku, protože starý dům nás již nemohl pojmout. To byla poslední kapka k rozhodnutí přistavět dům. Stavba začala na podzim v roce 1991 a za dva roky bylo centrum posvěceno kardinálem Miloslavem Vlkem a diecézním biskupem litoměřickým Josefem Kouklem. Radost byla veliká. Pozorně jsme naslouchali přání pana kardinála, který nám přál, aby ta stará zkušenost života ze staré fary přešla spojovací chodbou do nového domu a život tak pokračoval. To se také stalo.

Přicházejí stále nové generace a počet se ani v dalších letech nezmenšuje. Stále zde lidé nacházejí Boha, připravují se ke křtu a nebo objevují své povolání. Mnozí zde našli a nacházejí vztah ke světu, k církvi, k Panně Marii, k sobě samým i k druhým lidem. Při nedávné slavnosti zde byl opět pan kardinál, který řekl vícekrát: „Je to zázrak, který se zde uskutečňuje. Toto místo je poutní místo a mělo by být bazilikou Ježíše přítomného uprostřed nás.“

Pro Zdislavu P. Miroslav Šimáček

Setkání pastoračních asistentů a kněží do deseti let po svěcení v Hejnicích

Na začátku června se uskutečnila dvě vícedenní formační setkání pro litoměřickou diecézi. Díky pečlivé přípravě všech organizátorů, především biskupského vikáře pro pastorační v diecézi P. Mirka Šimáčka a jeho spolupracovnice z pastoračního střediska Marie Noskové byl program přednášek a tematických diskusí velmi kvalitní.

Na setkání pastoračních asistentů a farních pomocníků se sešlo přibližně čtyřicet osob z celé diecéze. Přednášku na pastorační téma vedl ThLic P. Karel Moravec, biskupský vikář z diecéze Hradec Králové. Další přednášející, například na témata: Křesťan a umění, křesťan a příroda... připravili sobotní odpolední program pro zúčastněné.

Druhé navazující setkání, totiž setkání kněží litoměřické diecéze do deseti let od svěcení, proběhlo pod hlavičkou „kněz v postmoderní době“ a tématu se ujal velmi fundovanou teologickou přednáškou ThLic. P. Prokop Brož, přednášející na Katolické teologické fakultě v Praze. Druhý den setkání proběhl v duchu tématu „kněz žijící z Eucharistie“, které svojí plamennou homílií při dopolední mši svaté nastolil otec biskup Jaroslav Škarvada z Prahy. Bolestí tohoto setkání však byla malá účast pozvaných kněží – dohromady se totiž z více než dvaceti mladých kněží sešlo šest až osm.

Poděkování také patří vedoucímu Mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích, P. ThDr. Miloši Rabanovi, který toto centrum vybudoval a programově zajišťuje a stále zvelebují.

-red-

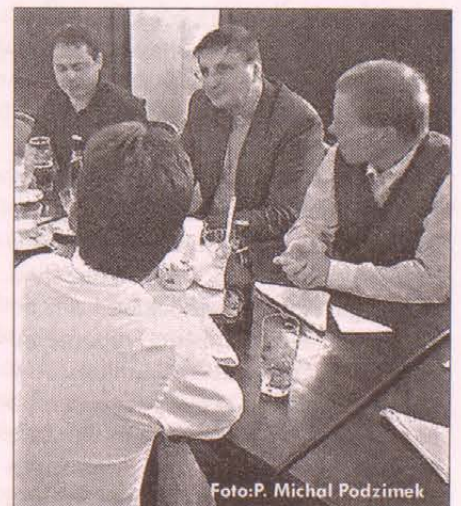

Foto: P. Michal Podzimek

Dětský den U Obrázku 2004

Je sobota odpoledne pátého června a v Liberci U Obrázku hustě prší... Tak takto nějak probíhalo zakončení tradičního dětského dne farností libereckého vikariátu, který jako každoročně proběhl na louce U Obrázku. A ačkoliv déšť vyhnal všechny účastníky z louky už o trochu dříve, zařadil se určitě i tento mezi ty povedené.

Ale vraťme se pěkně na začátek, i když ten se od konce vůbec nelišil. Kolem deváté hodiny ráno, kdy se k Obrázku začaly trousit první děti se svými rodiči, venku vládlo nevlídné,

(jedlíci varují: kdo příště nepříjde na začátek, bude bez oběda:).

Olympiáda začala už v červnu

Času na vytrávení nebylo věru mnoho, děti by byly soutěžily hned. Přesto, zahajovací ceremoniál olympiády U Obrázku 2004 se vynechat nemohl. Po nástupu farností i s jejich krásnými vlajkami ale již nebylo možné děti udržet. A začalo se soutěžit...

Mraky si nedaly říct a zlověstně kroužily nad Libercem, ale sluníčko zatím stále vesele svítilo na všechny

olympioniky, kteří se spolu utkávali v nejrůznějších disciplínách. Na výběr jich letos bylo celých šestnáct. Kdo chtěl, mohl si třeba zaplatat, a to U Obrázku žádný bazén není.

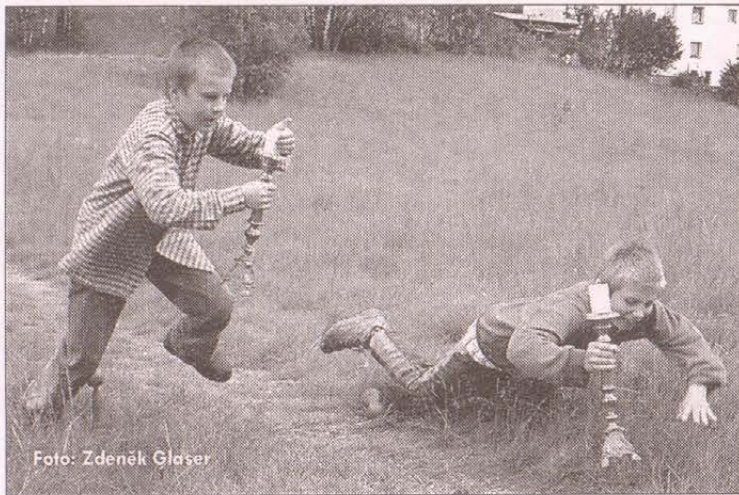

Foto: Zdeněk Glaser

deštivé počasí, a pokud jste se trochu rozhlédli kolem, nebylo vidět nic než mraky a pár nejbližších ruprechtických paneláků. Počasí odpovídala i účast na dopolední bohoslužbě, kterou pro děti sloužil přímo v kostelíku otec Bartoloměj OFM.

Po ní se už slova ujal další z františkánů, bratr Juniper, který děti provázel celým dnem. Na řadu nejprve přišly scénky, tentokrát s tematikou ze Starého zákona. V podání většinou malých dětí jsme tak po chvíli přípravy mohli shlédnout krátká pantomimická představení, vzpomínám si na ta o Noemově arše, o Danielovi nebo o Jonášovi.

A protože do oběda zbývala ještě chvílka času, měl Juniper pro děti připraveno několik krátkých her, třeba prolézání obručí celé farnosti na čas. Jakmile však přijely párky, na které se snad všichni přítomní již nedočkavě těšili, nezbylo než zavelet k obědu. Výbornému obědu nechybělo vůbec nic, i sluníčko si během dopoledne, i když poněkud váhavě, prodralo cestu skrz mraky. Snad ale vlivem velkého přírůstku přítomných v čase oběda nezbylo letos na přidání

Dále se házelo diskem (rozuměj hard-diskem) a koulí, hrál se golf i kuličky, skákalo se, střílely se penalty a atd. atd. No, ti nejrychlejší ze všech zvládli oběhnout všechny, ale já jsem k nim letos rozhodně nepatřil.

Všude ceny rostou, jen v krámku U Obrázku rok od roku klesají, a tak si každé z asi osmdesáti přítomných dětí mohlo za vysoutěžené losy letos domů odnést nemálo sladkostí. A také snad dobrou náladu z příjemně stráveného dne.

Komu všemu za toto úžasné dílo patří velký dík? Všem pořadatelům z jednotlivých farností, kteří celou akci několik týdnů dopředu připravovali, všem kněžím, kteří nás z farních pokladem finančně podpořili, našim sponzorům: pekárně Liberec, Příchoveckým drůbežárnám a školní jídelně ve Vratislavicích, všem, kdo se ujali jednotlivých disciplín, a v neposlední řadě také našemu Pánu za pěkný den, a letos především za přející „nepřející“ počasí. Díky!

Petr Mach

Pout' ke svatě Zdislavě

Letošní hlavní poutní slavnost v bazilice sv. Vavřince a Zdislavy v Jablonném v Podještědí opět zazářila v celé kráse slunného dne. Určitým překvapením pro mnohé byla návštěva ugandských dětí a kněží, kteří se účastnili poutní mše svaté, kterou celeburoval s mnoha kněžními královehradecký diecézní biskup mons. Dominik Duka. Ten také ve své homilii zdůraznil nutnost obnovy dobrých a početných křesťanských rodin, nutnost populačního růstu Evropy a povzbudil k dobrému křesťanskému životu.

Před polednem celeburoval další mši svatou s především diecézními kněžními mons. Karel Havelka – generální vikář litoměřické diecéze, jehož přítomnost zastoupila nemocného diecézního biskupa Pavla Posáda.

Odpolední program byl tvořen koncertem duchovní středověké hudby umělecké skupiny Solideo a v sále místního městského kina se mohli účastníci poutě dozvědět mnoho zajímavého o životě křesťanů v Ugandě od milé ugandské návštěvy.

Tradičních několik set poutníků mělo možnost navštívit malým výletem hrad Lemberk a okolí Jablonného a načerpat kromě vody ze Zdislaviny studánky pod hradem také hodně duchovní síly a radosti.

-red-

Foto: Antonín Forbelský

Pouť národů do Mariazell

Už pod šikmou věží ústeckého kostela nás provázely na naši pouť do Mariazell první dešťové kapky. V teple a suchu autobusového pohodlí se za rychlé jízdy dalo jen velmi těžko pochopit, pocítit a prožít, co je to skutečná pouť. Mezi našimi sedmi desítkami poutníků z Ústecka a Děčínska nechyběli ani kněží. Během cesty jsme se právě s nimi snažili více nasměrovat svoji mysl a pozornost k Bohu, uvědomit si proč, kam, za kým a za čím putujeme.

Několik kilometrů před Mariazell vytvořily autobusy poutníků dlouhou, pomalu postupující kolonu. Záhy jsme si však na její přítomnost kdesi v dalekém nedohlednu zvykli stejně jako na zataženou oblohu, déšť a v mracích utopené vršky hor.

Posledních pár kilometrů jsme již raději absolvovali pěšky. Brzy poté, co jsme opustili pohodu a přívětivost autobusu, jsme si konečně mohli začít uvědomovat, že nyní jsme i my na pouti.

Dva kilometry od baziliky stála uprostřed letištní pláně tribuna, před kterou se v tuto chvíli shromáždilo kolem osmi desítek tisíc poutníků z celé střední Evropy. V pláštěnkovém stejnokroji

zde vyčkávali začátek slavnostní liturgie.

Ještě dnes mám v paměti pocity, které mě naplňovaly chvíli poté, co jsem zjistila, že se mi z dohledu ztratili všichni blízcí. Moji obavu a bezradnost v tuto chvíli navíc umocňovala skutečnost, že jsem patřila mezi malou část poutníků, na něž se nedostala ani taška s pláštěnkou. Protože jsem bez radiového přijímače rozuměla jen některým slovům a větám začínající bohoslužby, změnil se alespoň pro mě její začátek v osobní modlitbu s Bohem. Tento krátký čas vlastní ubohosti, těžkostí, zimy, touhy po síle a důvěře byl pro mě a možná i trochu pro Evropu asi ten nejdůležitější a největší. Prvním slovům homilie jsem již naslouchala zachumlaná v neznámém člověkem věnované pláštěnce.

Ještě mnoho dalších milostí jsme v tomto jinak ne příliš vlnném dni mohli pocítit a přijmout. Alespoň krátkou návštěvu baziliky, pohled na milostnou sochu Panny Marie, okamžiky uvědomění si prosycenosti těchto míst Boží přítomnosti. Především ale vědomí důležitosti, významu a smyslu této pouti pro další život Nadějí sjednocené Evropy.

Tereza Gottfriedová

V homilii kardinál Schönborn říká:

„Stejně jako na svatbě v Káni Galilejské, i dnes není nic nemožné tam, kde je přítomen majestát Ježíše Krista. Voda se mění ve víno. I my prožíváme slavnost, Ježíš je s námi, i Panna Maria, která sleduje, co potřebujeme a co nám chybí. Křtem jsme se stali učedníky. I nám říká: „Co vám řekne, to učiňte.“ Slyšeli jsme, co nám řekl? Nesouvisí osud Evropy s tím, že jsme toto slovo často zrazovali? Zde v Mariazell se hlásíme ke křesťanským základům Evropy potřebným ke sjednocení národů, modlíme se za jednotu, kde rozmanitost kultury a tradice nerozděluje. Mnoho světců pomáhalo stavět evropský dům solidaritou, vděčností, bojem proti opomíjení Boha, bojem proti zlobě, hlouposti. Byli světelky naděje, kde noc beznaděje hrozila všechno pohltnit. Zde vyprošujeme sílu Ducha svatého, ochranu Panny Marie. Důvěřujte si navzájem, rozumějte si, snášejte se navzájem, uče se od sebe navzájem, milujte se navzájem. On miloval jako první a bude nás milovat jako poslední.“

Účast na pouti mě nemrzí

Z následujícího příspěvku jsme v redakci vybrali především vzpomínky na to obtížné, co poutníky do Mariazell provázelo, přesto však zůstal zachován celkově pozitivní zážitek z celé pouti:

Do Mariazell jsem jela se skupinou poutníků z Ústí nad Labem. Cestu organizoval farní úřad. Zájem o účast na pouti byl velmi překvapivý...

Děšť, nízké mraky, vrcholy kopců k nevidění, zima a Mariazell v nedohlednu. Příjezdové silnice byly beznadějně ucpané. Nakonec jsme lesní zkratkou za stálého deště došli k místu hlavní bohoslužby. Tam se to hemžilo zakuklenými postavami v nepromokavých pláštěnkách. Na nás se tašky s pláštěnkami nedostaly, ač jsme v bahnitém terénu vystáli dvě fronty.

Mraky neustále dodávaly nové proudy vody. S námahou jsme vytahovali obuv z lepivého kluzkého bláta. A to vše bez pláštěnky a bez deštníku. Vzpomněla jsem na poučná a příhodná slova našich ústeckých kněží. Velice pěkně v autobuse hovořili o smyslu poutí i o možném strádání, nejistotě a o obětech, které poutníci dobrovolně přinášejí.

Technická připravenost, dobře viditelné velkoplošné obrazovky, květinová výzdoba, nové slušivé kněžské ornáty, architektonické zasazení zastřešené tribuny do terénu, to vše bylo úžasné a přimělo nás rychle zapomenout na předchozí strádání. Také přiměřenost a výstižnost kázání, výkony pěveckých těles, celková příprava bohoslužby, to vše lze hodnotit jen v superlativech.

Litují však poutníky, kteří nerozumí německé řeči a nedostali ony „tašky“, kde měla být i sluchátka s překladem do mateřštiny. Nemohli z bohoslužby slova těžit. Poutní slovo má mít přece povzbuzující a posilující účinek do dalších měsíců. A tato pouť nebyla jen jakousi pravidelnou výroční poutí, tato pouť nás měla příjemně a duchovně uvést do evropského společenství.

Tuším, že mnozí poutníci tento hlavní úmysl dlouho připravované pouti neprocítali. A to jsme ještě nevěděli, kolik kilometrů chůze v dešti nás čeká, než najdeme ten svůj autobus.

Za dlouhou, důkladnou, nákladnou a vkusnou přípravu poutí lze sousedy Rakušany jen chválit. Ta nedopatření, která jsme přesto zakusili, svědčí o naší lidské nedostatečnosti. I při maximální připravenosti nebýváme pány situace.

Účast na pouti mě nemrzí, naopak velice těší.

Anna Raueroová, Řehlovice (redakčně zkráceno)

Jiskry naděje v Teplicích

Na začátku května jsem se vypravil po dvou letech opět za salesiány v naší diecézi. Tentokrát ne do Rumburku, ale do Teplic v Čechách, kde již dlouhá desetiletí působí jejich komunita. Jak vidí minulost, současnost a budoucnost prostředí, ve kterém žijí a svědčí o Bohu?

Nejprve se ptám P. Benno Beneše, jaká je vlastně historie příchodu salesiánů do Teplic.

Po válce přišli salesiáni nejprve do nedalekého Oseka, kde byl po odsunu německých cisterciáků úplně prázdný a vydrancovaný klášter. Působení salesiánů v této době bylo fantastické. Získávali mnoho z těch, kteří se postupně do prázdného Oseku nastěhovali po původním německém obyvatelstvu. Salesiáni také měli v budově kláštera své bohoslovce. Bylo jich okolo 35 až 40. Tito početní bohoslovci jezdili každý týden do okolí „do terénu“, kde jsme učili náboženství na školách. Také jsme hrávali pro místní lidi různá divadla a věnovali se pastoraci.

Byl jsem v té době teprve tzv. „oratoriánem“, protože jsem byl ještě mladý (okolo dvanácti let), avšak všeho tohoto dění jsem se účastnil.

Jak to vypadá na Teplicku dnes, po třech dalších generacích? Je zde více křesťanských rodin?

Pokud se týká Oseka a okolí, musím říci, že skoro ne. Uzavřením kláštera a „pozastavením činnosti řeholí“, jak se říkávalo, bylo mnoho rozchváčeno. Z objektu kláštera se stal jakýsi sběrný tábor pro řeholníky, odkud šli mladší do PTP, jiní do kriminálů a někteří do civilních zaměstnání.

Co se týče Teplic samotných, tam historie salesiánů začíná až o generaci dál – v roce 1968 po Pražském jaru. Tehdy se do Litoměřic na biskupský stolec vrátil pan kardinál Trochta a povolal nás. Protože Štěpán Trochta šel do diecéze úplně vydrancované, vyzval spolubratry salesiány, aby se jich co nejvíce zúčastnilo spolupráce na obnově. Přišlo jich asi dvacet. Také se uvolnil kostel v Teplicích-Trnovanech, kam odešli čtyři spolubratři. Tito salesiáni většinou vydrželi v diecézi až dodnes, i když samozřejmě v době normalizace (70. léta) byli rozprášeni do jiných farností.

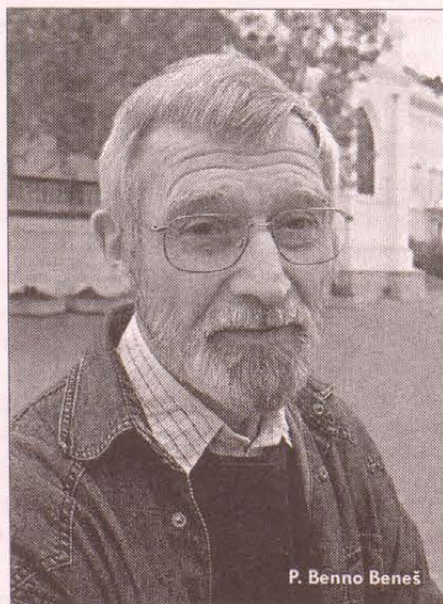
Přesto i od roku 1968 jsou to již dvě celé generace, kdy tady nepřetržitě působíte. Jaké zde máte pastorační

zkušenosti oproti farnostem, kde se kněží často střídají?

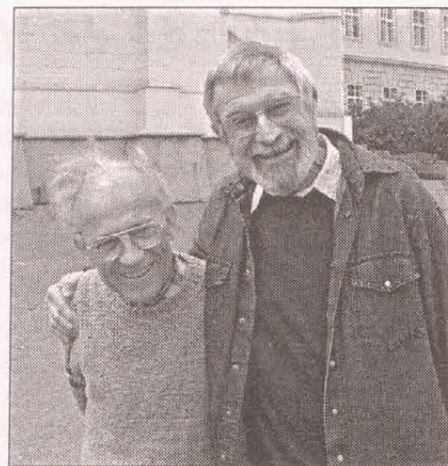
Salesiáni mají metodu získávat kolem sebe mnoho „salesiánských spolupracovníků“, což jsou laici v roli jakéhosi třetího řádu. Tito spolupracovníci s námi vytvářejí tzv. salesiánskou rodinu. Několik takových rodin již z té nejranější doby zde máme. Spolupracovali jsme s nimi i v době, kdy mnozí z nás neměli státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti a chodili jsme do práce. Společně jsme pak tajně spolupracovali s těmi, kteří byli v duchovní správě.

Když se člověk podívá na zvonek teplické fary, zahlédne tam sedm kněžských jmen. To je nevídaná koncentrace kněží na poměry naší diecéze. Kolik vás tedy zde doopravdy je a jak máte rozdělené role?

Je nás tady skutečně sedm, takže mnozí tomu tady říkají „U sedmi statečných“. Jsou tady dva spolubratři, kteří jsou zde již do roku 1969. Jsou to P. Čuřík a P. Rob. Oba si ještě pamatuji z poválečného Oseka jako mladé bohoslovce. Dnes, po více než padesáti letech, jsou to již stařečci, otci Robovi bude letos 90 let. Potom je zde P. František Pospíšil, který je jedním z těch Božích mužů, kteří prošli ještě klasickou předtotalitní duchovní formací před rokem 1950, ale už

P. Benno Beneš

ne jako bohoslovec. Ten již pokračoval ve svém vývoji během svého civilního zaměstnání. Tento kraj je mu blízký tím, že zde po Pražském jaru tajně vypomáhal jako kněz. Také spolupracoval na stěhování mosteckého kostela Panny Marie v sedmdesátých letech.

Potom jsme zde já, P. Benno Beneš a potom mladší spolubratři. Především P. Josef Kujan, který je původně Slovák, a protože na tehdejší Slovesku nemohl studovat teologii, šel do litoměřické diecéze, kde mu to bylo umožněno.

Ti dva nejmladší spolubratři, P. Nádvorník a Jonášek, to jsou již salesiáni nové doby. Ti už prošli formací řádným seminářem po roce 1989.

Zeptám se tedy ještě P. Františka Pospíšila, aby do výčtu historie salesiánů na Teplicku doplnil slovo o sedmdesátých letech minulého století, která zde jako kněz-dělník prožil:

Pan biskup Trochta mne vysvětil tajně v roce 1962. Když pak nastoupil na konci šedesátých let do této diecéze podruhé, tak mne také povolal. Později jsem v Mostě na přání pana kardinála Trochty jaksi dohlížel na přesun kostela Panny Marie, na který UNESCO uvolnilo peníze. Byl jsem správcem depozitáře, ale dělal jsme všechny potřebné práce. Byl jsem zaměstnancem „Uměleckých řemesel“, které měly na starosti demontáž interiéru.

Do duchovní správy jsem se ale také dostal. Ačkoliv jsem neměl oficiální státní souhlas, tak jsem z dovolením tehdejšího duchovního správce Mostu a na jeho přání vypomáhal jako kněz v době jeho nemoci. Státní souhlas jsem ale nakonec stejně nedostal, protože jsem byl salesián a tajně vysvěcený.

Salesiáni jsou v principu sepatřti s duchovní správou, proto se chci zeptat, jak vnímáte současnost a vizi budouc-

nosti naší litoměřické diecéze. Opět hovoří otec Benno Beneš:

Téma současné práce v tomto kraji je spíše na diskusi, než abychom k tomu mohli zaujmout hned nějaké stanovisko. Faktem je ale jedna věc, že cesta vede asi tak, jak to prožíváme tady u nás – přes život ve společenství: žít ve společenství lidí společné spirituality (nemusí to být jen řeholní spiritualita) a postupně mi-sijně působit na své okolí. Mě se velice líbí myšlenka kardinála Ōfnera: „My musíme být církví, která jde ven a ne církví, která čeká, až se za ní přijde.“

Často o tom spolu se spolubratry společně hovoříme. My totiž máme ideální podmínky pro to, jít ven mezi lidi světa. Je však důležité splnit základní podmínku, že na to musí být vždy „více než dva“. U nás to prakticky funguje tak, že P. Ladislav Nádvořník s jeho Centrem (viz další rozhovor na straně 10), další dva bratři a asi i já jsme nějakou tou církví „ven“. Většina lidí, se kterými máme kontakty, do kostela nechodí, ale jsou to lidé dobří a mnohdy i hluboce věřící. Je s nimi potřeba povykládat, nebo si povídat o nich a oni najednou pookřejí a začnou přemýšlet o tom, že existuje ještě něco jiného, než to, čím jsou obklopeni.

Ale potom jsou zde další bratři, kteří jsou tou „církví dovnitř“, kteří jsou také potřeba. Musíme slavit eucharistii a být zde pro ty, kteří do kostela chodí, a být tímto znamením také pro ty, kteří do kostela nechodí. Toto je určitý ideál pro celý tento kraj i ostatní kraje, kde je to podobné.

Ještě jednou však opakuji, že na to musí být na jednom místě „více než dva“, protože „tres faciunt collegium – tři tvoří společenství“. Člověk sám – kněz sám, nemůže tento ideál „být dovnitř i ven zároveň“ prakticky naplnit.

Ano, to je ideál, uskutečnitelný tady, kde vás je sedm. Ale co s většinou naší diecéze, kde je síť křesťanů a duchovních tak řídká, že jsme chtěli nechtě sami?

Když zkrátka kněží nebudou, nebo jich nebude víc, a nebudou ani ti, kteří by byli ochotni s nimi spolupracovat, pak musím říct, že na to odpověď nemám – není. Zní to tristně a těžko se to říká stylem: „Když kněží nebudou, nebude mše svatá...“, ale je to dáno tím, jakou tato diecéze měla historii.

Jistě by to nebylo tak drsné a drastické, kdyby se tady nestalo v minulosti několik zásadních obrátů k horšímu. Představme si, že v roce 1941 měla litoměřická

diecéze 59 bohoslovců. Jen z tohoto počtu jich 47 muselo odejít na frontu a nikdo se nevrátil. A to jsou jenom bohoslovci. Další ztráta byla na konci války – 500 odsunutých kněží. Diecéze tedy byla po válce tak vydrancovaná, že už ji více vydrancovat nešlo. My to zkrátka musíme dnes vzít vážně v úvahu při pohledu na naši současnost a počítat s tím, když dnes chceme něco dělat.

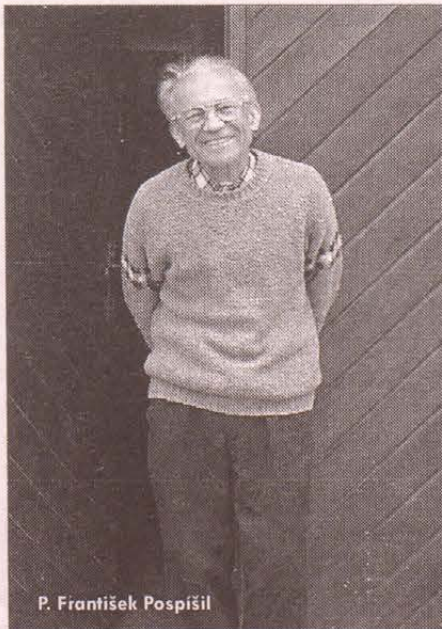
A jaká je tedy „cesta ven“ – cesta k lepšímu?

Mám na to jedinou odpověď: Ať se sejdou kompetentní lidé a vážně o tom – ne od zeleného stolu – hovoří a zaujmou jasné konkrétní stanovisko. Já se opravdu neodvážím dát teď odpověď.

Myslíte svolat diecézní synod?

Ne, myslím, že ze začátku by to stačilo jaksi partyzánsky, jak jsme to dělávali za totality: Ti kteří mají zájem, kteří ještě mají jiskřičku naděje v sobě a chuť, ať se sesednou a najdou nový model pro současnou situaci v každé oblasti diecéze. Zdá se mi však, že mnozí spolubratři kněží už tu chuť ani nemají, protože jsou udřeni a utahaní a nemohou nic měnit. Ale věřím, že se zde ještě pár odvážných lidí najde a dají něco smysluplného dohromady.

Současný stav diecéze je nová výzva, na kterou musíme odpovědět zcela konkrétně. Brečet nad tím, že se v roce 1945 nemělo udělat to či ono, je už zbytečné. Jediné, co by se v naší společnosti mělo konečně směrem do minulosti udělat je, aby se jasně minulost pojmenovala a přiznaly se všechny zločiny našich otců. Nestalo se jen bezpráví za nacismu, ale stalo se i po něm, a to je potřeba jasně říci.

P. František Pospíšil

Když jsme se tedy z pastoračního tématu přesunuli do politiky, jaký je váš názor na církve versus Evropská unie?

Já si to bez tohoto vývoje nedokážu prakticky představit. Pamatuji, že jako chlapec v době končících čtyřicátých let po komunistickém puči, jsme slyšeli, že komunisté vydrží tak maximálně pět let a pak že jediná cesta ven z nacionalismu a totality bude vytvoření spojených států Evropy. Tento ideál se asi přirozeně naplňuje i když v mnohých z nás ještě někde uvnitř je taková ta národní fobie – jakýsi strach. Dokonce i tady v Teplicích také řešíme rasové problémy. Nemyslím jen strach z Rómů, ale také z Arabů a stavbu jejich mešity.

Nyní jste se dotkl dalšího žhavého tématu, a proto se vás chci zeptat na vývoj vztahů mezi naší kulturou a islámem.

Já to vidím spíše jako teologický problém. My musíme začít s islámem vést dialog. Snaží se o to papež, musíme se o to snažit i v Teplicích. Mám na stole korán a věřím, že až mešita bude postavená, vypravíme se tam. Máme s dialogem zkušenost. Čeští salesiáni jsou v Bulharsku, kde vedou dialog s pravoslavnou církví. Na lidské rovině se vždycky domluvíme. Jestli pak ve vztazích začne hrát roli ideologie a ne víra, tak je konec. Pak přichází na řadu politika, která sleduje zpravidla jiné zájmy než náboženství. Tam se pak musíme smířit s tím, že dohoda není možná. To je ale záležitost nejenom vztahu k islámu, nýbrž i ve vzájemných vztazích.

Islám však má už od Mohameda v základním programu nerozlučnost náboženství, politiky a kultury. Není to právě začátek konce v dialogu?

Pokud tam bude snaha o politickou moc, pak se samozřejmě dialog s islámem stane problémem. Ale věřím, že poctivý věřící muslim je ve stejném nebezpečí sekularizace (zesvětštění) jako kterýkoliv křesťan. Myslím, že sekularizace je jakýsi jev, který je v plánu spásy a že společný boj proti němu nás možná i s muslimy spojí. Možná je to ale hereze...

Ne, věřím, že po tomto rozhovoru vás nikdo za heretika neprohlásí. Mladost vašich myšlenek a dílo, které tady vy všichni salesiáni na Teplicku děláte, si jistě zaslouží místo v našem diecézním časopise, a já vám děkuji za tento rozhovor.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Neopakujme fráze, odpovídejme!

Rozhovor s ředitelem Salesiánského střediska mládeže v Teplicích, otcem Ladislavem Nádvoříkem, SDB

Salesiánské středisko mládeže v Proseticích u Teplic slavilo letos v předjaří 5. výročí vzniku. Jaké z toho máte pocity?

I když to není moc vidět, tak si myslím, že některým dětem středisko dalo něco do života. Druhá věc, která je důležitá, je to, že se vytvořilo určité společenství dospělých, kteří středisku věnují svůj čas a nadšení. Středisko takto spojuje lidi a vytváří příležitost k tomu, aby se setkávali a společně se podíleli na vzniku něčeho dobrého.

Za 5 let ve středisku pracovalo poměrně dost mladých lidí (zvláště civiláků), kteří tvořili dobré věci, i když tam byli na krátkou dobu.

Za 5 let středisko prošlo řadou změn. Jak se liší Vaše současná vize fungování a budoucnosti střediska od představy v roce 1999?

I když jsme si byli vědomi zdejších specifických problémů. V roce 1999 to byla obecná salesiánská vize o zařízení, kam by mohly docházet děti. Postupně jsme se seznamovali s místními dětmi, pak došlo k výměně klientů – přibylo romských dětí, na což bylo třeba reagovat, například návštěvami seminářů o romské problematice.

Sociální prostředí, z kterého tyto děti vycházejí, je tak pasivní, že nejsou schopny si samy vymyslet nějaký program. Proto práce ze strany dospělých musí být mnohem intenzivnější a skupinky dětí menší – to znamená, že musíme mít i více zaměstnanců v poměru k počtu dětí než v klasických DDM.

Vidíte už dnes nějaký reálný přínos střediska? Mám na mysli jak pro děti navštěvující středisko, tak pro Teplice.

Přínos přítomnosti salesiánů v Teplicích je vidět spíše jako výsledky bývalého střediska Pod Doubravkou. Dva bývalí návštěvníci nyní pracují jako romští asistenti, někteří vykonávali civilní službu, další se zapojují jinak. I to, že děti, které se ve škole neučí dobře, se rády chodí doučovat k nám, má smysl jak pro ně, tak pro jejich okolí.

Jinak se dá takto přínos těžko změřit. Bylo by zajímavé se zamyslet nad tím, co by dělaly děti, které k nám chodí, kdyby středisko nebylo.

Ted' alespoň trochu praktičtější otázky. Jaká je kapacita budovy a kolik asi tak přijde návštěvníků za den?

V současné době přijde každé odpoledne okolo 50 dětí, což je maximum, které je pro naše stávající prostory únosné.

Které zájmové aktivity jsou mezi dětmi nejoblíbenější?

Jedna z nejoblíbenějších jsou počítače, hudební kroužek a vlastně i doučování – od 12.30 do 14.30

jsou zaměstnanci vytiženi doučováním. Bohužel ale nemáme zařízení pro pohybové aktivity – tělocvičnu, hřiště a jiné).

Salesiánská střediska by měly mít už z podstaty alespoň částečně religiózní charakter. Jak to funguje u vás? Snažíte se se zaměstnanci vést děti k Bohu?

Myslím že tento problém má několika rovin. Zdejší kraj je silně specifický, většina lidí se považuje za nevěřící, jejich vztah k náboženskému druhu je řekněme velmi volný. Na druhou stranu mám ale zkušenost takovou, že mladí lidé mají touhu hledat duchovní hodnoty. Proto je třeba věnovat určité úsilí k nalezení způsobu, jak o těchto skutečnostech mluvit. Ne jen opakovat

fráze, ale hledat odpovědi na jejich hledání, touhy. Znam několik lidí, kteří jsou velmi opravdoví a ve svém úsilí hledání Pravdy mohou být vzorem leckterému křesťanovi, i když se sami za křesťany asi nepovažují.

V současné době jsou dva kroužky náboženství, kde s dětmi probíráme základní pravdy ve vztahu ke stvoření světa, smyslu života – snažíme se je přivést k tomu, že Bůh je to, co hledají, aniž si to uvědomují.

Teplice jsou „salesiánskou“ farností. Jakou máte podporu ze strany farníků a čím mohou „řadoví“ farníci přispět?

Jednak si myslím, že mnoho lidí přispívá svou modlitbou. Počet těchto lidí je větší, než si sám dovedu představit. Druhá věc je, že máme morální podporu pro naši práci ze strany farníků. Uvědomuji si, že soustavná práce ve středisku je velmi namáhavá a každý člověk má jiné dary – ne každý by tuto práci mohl dělat. O to více si vážím svých spolupracovníků za to, že v nesnadných podmínkách (například máme silně omezené prostory – nikdo nemá ani svůj psací stůl) jsou schopni a ochotni tuto práci dělat.

A budoucnost? Co vidíte jako největší výzvy a problémy, se kterými se utkáte?

Velká výzva ze strany farníků, kterou vidím i já, je v tom, abychom svou činnost rozšířili nejen na to, že si s dětmi budeme hrát, ale abychom po vzoru Dona Boska pomohli vytvořit jejich perspektivu pro život – zlepšit jejich situaci z hlediska zaměstnání, obzvláště těch, kteří vycházejí ze školy.

Druhá výzva, kterou vidím, je najít způsob, jak zapojit do této činnosti pro děti v širším měřítku dospělých.

Připravila redakce Farního zpravodaje římskokatolické farnosti Teplice

Informační server Turistik

Tato zpráva je určena uživatelům internetu!

Vážení přátelé,

k 1. květnu tohoto roku firma FASCOM, spol. s r.o. aktivovala informační a turistický server www.turistik.cz. Rádi bychom Vám nabídli možnost bezplatného zveřejnění zajímavých turistických cílů (kostely, kaple, poutní místa... ve vašem okolí) v naší databázi.

Vkládání informací lze provést prostřednictvím našich stránek on-line, kde v sekci turistické cíle vložíte nový cíl a naši pracovníci jej po kontrole aktivují v databázi.

Zároveň bychom Vás chtěli upozornit i na možnost zveřejnění informací o Vašich akcích v sekci „kalendář“. Informace lze rovněž vkládat on-line.

Přeji krásný a příjemný den a těším se na spolupráci.

Jan Moudrý
správce sekce „turistické cíle“
www.turistik.cz

Poutě na Květnově

V kostele Navštívení Panny Marie v Květnově u Chomutova se letos konají tradiční poutě ve dnech 4.7., 11.7. a 18. 7. 2004 vždy s následujícím pořadem:

8.00 hod. – růženec na růžencových schodech

8.30 hod. – slavná poutní mše sv.

10.30 hod. – nedělní mše sv.

14.15 hod. – německá mše sv.

Všichni poutníci a mariánští ctitelé jsou srdečně zváni.

Farnost Jirkov u Chomutova

Studium na Katolické teologické fakultě UK v Praze

Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy v Praze vypisuje pro akad. rok 2004/2005 další přijímací řízení do studijního programu teologie

Do 7. srpna 2004 mohou uchazeči o studium podat přihlášku do těchto oborů:

a) magisterský studijní program teologie, obor katolická teologie (prezenční forma studia, standardní doba studia 5 let)

b) bakalářský studijní program teologie, obor náboženské nauky (kombinovaná forma studia, standardní doba studia 4 roky)

c) navazující magisterský studijní program teologie, obor náboženské nauky (kombinovaná forma studia, standardní doba studia 2 roky).

Bližší informace viz www.ktf.cuni.cz nebo na tel. 220 181 383.

Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy v Praze vypisuje přijímací řízení pro doktorské studium teologie

Do 29. srpna 2004 je možné podávat přihlášky do doktorského studijního programu teologie, obor katolická teologie (prezenční nebo kombinovaná forma studia, standardní doba studia 3 roky), a to v těchto specializacích:

a) fundamentální a dogmatická teologie

b) teologická etika a spirituální teologie

c) pastorální teologie a kanonické právo.

Bližší informace viz www.ktf.cuni.cz nebo na tel. 220 181 402.

Klára putuje za Anežkou

750 let po své smrti se svatá Klára z Assisi konečně vydává navštívit svou duchovní sestru Anežku do dalekých Čech. Při pouti jejich tělesných ostatků po českých zemích ji budeme moci přivítat také v Liberci.

Sobota 21. srpna 2004

Kostel sv. Antonína Paduánského v Liberci-Ruprechticích

17 hodin Hudebně-recitační pásmo k uctění ostatků sv. Kláry

18 hodin Votivní mše svatá k sv. Kláře se slavnostním kázáním

Neděle 22. srpna 2004

Kostel sv. Jana Křtitele v Liberci-Rochlici

9 hodin Hudebně-recitační pásmo k uctění ostatků sv. Kláry

10 hodin Nedělní mše svatá se slavnostním kázáním o sv. Kláře

Všechny srdečně zvou liberečtí bratři františkáni.

Nabídka duchovních cvičení Exerciční dům v Českém Těšíně

- 3.-6. 7. Duchovní cvičení pro dívky se zájmem o duch. povolání – pořádá SSJ
- 4.-10. 8. Týdenní duchovní cvičení pro všechny – vede P. M. Glaser SJ
- 15.-21. 8. Duchovní cvičení pro kněze – vede P. J. Pavlík SJ

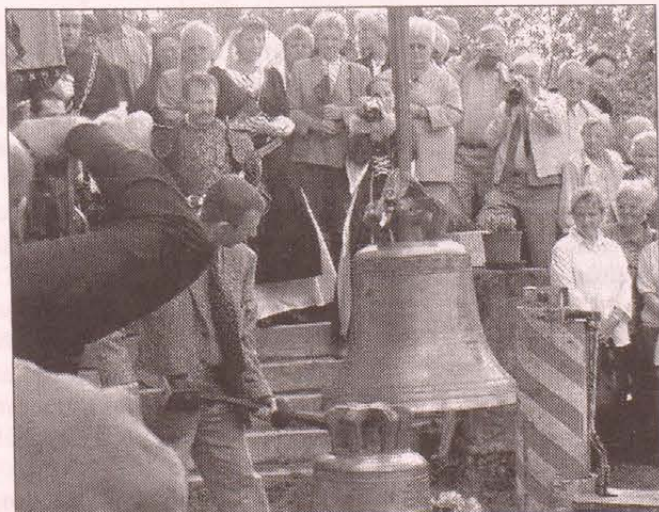
Kromě zde uvedených termínů je možné po předchozí domluvě vést individuální duchovní cvičení.

Bližší informace zájemci obdrží na adrese: Exerciční dům Český Těšín, Masarykovy sady 24, 737 01 Český Těšín

Svěcení dvou nových zvonů v kostele sv. Marie Magdaleny v obci Mařenice

V kostele sv. Marie Magdaleny v Mařenicích u Cvikova byly v sobotu dne 12. 6. 2004 slavnostně vysvěceny dva nové zvony, které byly odlity zvonářskou dílnou Rudolfa Pernerera v německém Pasově. Větší, který váží 380 kg, se jmenuje Panna Maria, menší, Svatý Josef, váží 230 kg. Zvony byly vyrobeny díky finančnímu příspěví rodáků, česko-německého fondu budoucnosti, obce Mařenice a firmě rekreaanta pana Jandy. Oba nové zvony, a také stávající zvon, budou poháněny automatickým lineárním pohonem a budou vyzvánět třikrát denně.

Text a foto: Ivo Škola

Zpráva z rekreačního střediska královéhradecké diecéze MARIANUM

Vážení přátelé,

rád bych vás upozornil na aktuální změnu týkající se letošního provozu rekreačního střediska Marianum v Janských Lázních. Během letošní letní sezony měla původně proběhnout rozsáhlá rekonstrukce domu, a proto jsme byli nuceni odmítnout mnohé z našich zákazníků či dalších zájemců o letní pobyt u nás. Tato rekonstrukce však byla oproti plánu a našim předpokladům odvolána.

Prosím, abyste sdělili každému o kom víte, že shání na letošní léto rekreaci či místo ke konání akce, tuto skutečnost. Jelikož rezervace probíhají

opravdu již na poslední chvíli, nabízíme i zvýhodněné ceny.

Přesné informace najdete na našich internetových stránkách www.volny.cz/marianum nebo na telefonu 499 875 117, příp. 605 883 035.

Omlouváme se za způsobené komplikace.

S velkými díky
Dominik Melichar, ředitel

MARIANUM

Rekreační středisko královéhradecké diecéze, Horní Promenáda 89, 542 25 Janské Lázně. /fax: 499 875 117, mobil: 605 883 035 e-mail: marianum@email.cz, internet: www.volny.cz/marianum

Svatodušní pochod 2004 Frýdlant – Vratislavice

Uplynul další rok a my jsme se opět rozhodli oslavit svátky vylití Ducha svatého nějak hlouběji. Skvělým a staletými vyzkoušeným způsobem jsou poutě. Takovou novodobou poutí je i Svatodušní pochod, který se v naší vratislavické farnosti stává pomalu tradicí. To má také svůj význam, protože tradiční náboženský život zde na severu Čech většinou zcela vymizel. Ale i kdyby přetrvával, barokní tradice by zřejmě těžko oslovily dnešního sekularizovaného člověka, který o křesťanství naprosto nic neví. Svatodušní pochod je tedy pokusem o zrození nových tradic, které by mohly být srozumitelné i dnešním nevěřícím.

Celé akci jsme zajistili vcelku slušnou mediální podporu, nicméně i letos se jednalo spíše o záležitost naší farnosti a sympatičtů, a tak měl pochod velmi příjemnou a kamarádskou atmosféru. Trasu jsme tentokrát naplánovali z Frýdlantu do libereckých Lidových sadů. Také předpovědi počasí nás celý podmračený týden ujišťovaly, že se na víkend vyjasní – a že se vyjasnilo.

Do Frýdlantu jsme dorazili v pátek večer, ubytovali se a jak je našim dobrým zvykem, šli jsme do kostela chválit Pána. Po chválách jsme si prohlédli kostel a šli se navečeřet. Menší skupina nedočkavých poutníků kolem půlnoci opustila faru a vyrazila do Liberce. Zbytek se po chvíli uložil ke spánku. Musím konstatovat, že spaní na starých barokních farách má své neopakovatelné kouzlo.

Druhý den slunko pánilo, nebe bylo blankytně modré, a tak jsme po krátké modlitbě s chutí vyrazili na pochod. Cestou jsme minuli nádhernou dominantu – frýdlantský zámek – a pak už naše cesta směřovala vzhůru jizerskými bučinami směrem k Oldřichovu v Hájích. Vzhledem k tomu, že jsme do mapy moc nenahlíželi, vzniklo po zdolání prvního kopce mylné přesvědčení, že to nejhorší máme už za sebou. Tento omyl nás ale provázel v podstatě až do Liberce, což se zdoláním každého další-

ho kopce znamenalo novou vlnu rozčarování a vzbouřeneckých nálad. Cestou do Oldřichova jsme dokonce museli lézt po kovových žebřících opatřených řetězy. Nakonec jsme ale šťastně dorazili do Mníšku, kde jsme si odpočinuli a zastavili se v místním kostele sv. Mikuláše. Odtud jsme vyrazili směrem na Fojtku a dále z posledních sil vystoupali na Dračí Vrch. Potom už se silnička prudce svažovala mezi chaloupkami rekreatantů do libereckých Kateřinek. Zde jsme odolali lákadlu v podobě útulné hospůdky „U Dobráka“ a zdolali už opravdu poslední převýšení vedoucí až na silnici pod kostelem U Obrázku. Přestože právě

jela linka 18, nechali jsme autobus ujet a došli až do Lidových sadů. Domů jsme už dojeli tramvají, jelikož procházet v horce městem plným turistů se nám opravdu nechtělo.

Ve Vratislavicích se nám Pavel Fišer postaral svým vynikajícím gulášem o královské hody. Zde jsme jedinkrát ocenili, že nás nešlo více, protože pro všechny tak bylo jídla dosti a třeba já jsem si přidával čtyřikrát. Tato nestřídmost zřejmě do značné míry vymazala zásluhy získané pochodem, ale Pavlovu guláši se prostě odolat nedá. Poté jsme se odebrali domů, abychom se večer opět sešli před Kaplí Vzkříšení na Svatodušní vigílii, kterou nám přijel sloužit o. Bartoloměj. Na vigílii jsme se opět o něco rozmnožili. Není také divu, s podobnou bohoslužbou slouženou podle liturgie určené právě pro Svatodušní vigílii (tedy včetně úvodního ohně, kadidla, několika čtení, atd.) a ještě navíc při svíčkách se jen tak někde neseťkáte.

Svátky seslání Ducha svatého jsou zcela jedinečnou událostí v církevním kalendáři. Tehdy vznikl nový lid – Církev, lid vykoupený a vyvolený, jehož každý jednotlivec nese tajemnou pečeť sv. Ducha, který ho spojuje s Bohem. A během pochodu i noční vigílie jsme mohli znovu prožít a radovat se, že k tomu Božímu lidu smíme patřit i my.

Michal Hnyk

DCM

2.7.–18.7.

Sdružení Vrstevnice zve mládež ve věku 15–35 let na POUTNÍ ZÁJEZD NA SARDINII.

Kvalitní duchovní program, toulání po horách, koupání v moři, soutěsky, jeskyně, vodopády, doprava klimatizovaným autobusem Mercedes. Cena včetně stravy 8900 Kč.

Program:

Pá 2.7. – sraz na mši svatě v Ondřejově u Prahy v 19.00

So 3.7. – ráno příjezd do Rakouských Alp k jezeru Achen See (poblíž Innsbrucku). Rekreační výlet k vodopádům, odpočinek, večer odjezd.

Ne 4.7. – ráno příjezd do přístavu v Livornu nebo v Janově, odjezd na Sardinii, odpoledne příjezd na Sardinii, ubytování v útulném kempu u horské chaty.

Po 5.7. – časně ráno výstup na Punta Cusidore, odpoledne odpočinek.

Út 6.7. – náročný výlet podle divokého východního pobřeží z Cala Gonone přes Cala Luna. Alternativně koupání v Cala Gonone.

St 7.7. – odpočinkový výlet do soutěsky Gorropu, večer posezení.

Čt 8.7. – volnější den s přesunem do Lanusei, odpoledne ubytování v tělocvičně salesiánské oratoře.

Pá 9.7. – časně ráno odjezd pod nejvyšší horu Sardinie Punta La Marmora, výstup. Večer odjezd.

So 10.7. – před rozedněním pro zájemce výlet v rezervaci Sette Fratelli, pokus o pozorování východu Slunce. Dopoledne ubytování v kempu jižně od Cagliari, odpočinek.

Ne 11.7. – Cagliari, alternativně koupání

Po 12.7. – výlet do lesní rezervace

Út 13.7. – ráno odjezd z kempu, jeskyně San Giovanni, rekreační výlet

St 14.7. – před rozedněním zahájení výletu k největšímu vodopádu Sardinie a kaskádám Irgas, přes den odpočinek, večer návrat, přesun.

Čt 15.7. – možnost výletu do Bonifacia na Korsice

Pá 16.7. – návrat na pevninu, přes noc přesun do Alp.

So 17.7. – rekreační výlet v Alpách

Ne 18.7. – ráno návrat do Ondřejova a do Prahy.

PODLE PŘÍZNIVÉ CENY LODNÍCH LÍSTKŮ TO VYPADÁ, ŽE ZPĚT ZE SARDINIE SE PRAVDĚPODOBNĚ POJEDE PŘES KORSIKU. DUCHOVNÍ PROGRAM ZAJIŠTUJE P. MARTIN JANATA.

Kontakt: <http://www.vrstevnice.cz/>, telefon 777 640 206.

ANTIOCHIA – Misie v Čechách a na Moravě

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo uvěří; aby byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17, 20–21)

Jsi křesťan a chceš zažít misie v naší zemi? Toužíš se o svou víru podělit s druhými lidmi? Chceš poznat nové přátele?

Společenství Antiochia pořádá v letošním roce již 13. prázdninové misijní dílo v Čechách a na Moravě. Působí se ve farnostech s nízkou religiozitou. Společenství, které se tam vytvoří, svědčí o Kristu svým osobním příkladem, prací pro místní lidi a obec. Věnuje se zvláště mládeži a dětem, ale i starším lidem a rodinám. Celá akce je určena pro mládež od 16 do 99 let.

Turnusy: A: 4.7.–16.7., B: 16.7.–30.7., C: 30.7.–13.8., D: 13.8.–27.8.

Bližší informace poskytně: Tomáš Tomásek, Žerotínovo nám. 2, 771 11 Olomouc, e-mail: t.tomasek@seznam.cz, tel. 585 222 951, mobil: Roman M. 603 787 013, www.antiochia.zde.cz, antiochia@seznam.cz

2.–6.7. na Cvilině u Krnova VIII. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Kontakt: otec Leszek, Konvent minoritů v Opavě, Masarykova 39, 746 01 Opava, tel.: 553 712 807, e-mail: fsm.cvilin@centrum.cz. Přihlášky do 25.6.2004.

6.–10.7. v Českých Budějovicích 15. KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

„abychom se stali chválou jeho slávy!“ (Ef 1, 12) Konference začíná mší svatou v Klášterním kostele Panny Marie v úterý v 18 hod., po mši bude adorace. Výběr z programu: Hledání laické spirituality; Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého; On přebývá ve chválách svého lidu; Služba modlitbou, modlitba požehnání; Jemu na vás záleží; Tématické skupiny: Žena podřízena muži?; Stavby v církvi; Seznamování; Biblická skupina; Evangelizace Přednášející: manželé Muchovi; P. Cyril Vojtěch Kodet O.Carm.; Katka Lachmanová; Kája Řežábek; sestra Veronika a další. Kontakt na organizátory: Adresa: Jan Marek, POBox 260, 370 04 České Budějovice; mobilní telefony: Oskar 777 872 927, Eurotel 723 756 073; E-mail: mailto:kchck@cho.cz

12.–17.7.**Sestry boromejky zvou dívky od 19 let na DUCHOVNÍ CVIČENÍ**

Místo konání: HUTISKO-SOLANEC (Beskydy). Téma: ...kterého jsi Panno z Ducha

svatého počala a porodila (panenství × mateřství). Cvičení vede: P. Bernard Slaboch, OPraem. S sebou: spacák, Bibli, breviář (kdo má). Cena: dobrovolná. Kontaktní osoba: S.M. Vincenta Kořínková, vincenta@boromejky.cz, www.boromejky.cz, tel. 257 532 861, mobil: 723 477 525

20.7.–5.8. v Oseku u Teplic OÁZA NOVÉHO ŽIVOTA

Katolické hnutí Světlo-Život zve mladé lidi ve věku 16–18 let na letní duchovní obnovu v Oseku (u Teplic). Cena: 1400 Kč. Veškeré informace podává a přihlášky zaslá Martina Kuchyňková, pevná linka: 417 729 929, mobil: 721 880 217, martina.kuchynkova@centrum.cz

3.–8.8.**MEZINÁRODNÍ FESTIVAL MLÁDEŽE**

Z České republiky bude pro zájemce vypraven autobus. V programu tohoto setkání je společná i osobní modlitba, vyučování, hudba, tanec, společný odpočinek, sdílecí skupinky, společné tématické večery s pestrým programem, svědectvími a překladem.

Pořádá: Komunita Chemin Neuf. Podrobnější informace: Misijní centrum Arcibiskupství pražského, Apolinářská 10, 128 00 Praha 2, tel./fax: 224 920 598, e-mail: michael@misie.cz, <http://www.chemin-neuf.cz>

1.–10.8. v Lignan (Itálie) XVI. ERA MEETING

Předběžné informace naleznete na našem webu: <http://www.era.cz>

10.8. (večer) – 15.8.**4. DIECÉZNÍ PĚŠÍ POUŤ MLÁDEŽE z Litoměřic do Liběšic u Žatce**

Neváhejte a připojte se k zakládajícím tradičním členům poutnickému jádra na již 4. diecézní pěší pouti mládeže. „Potíme se“ za církev v naší diecézi, za nová kněžská a řeholní povolání a za dobré rodiny. Pouť bude zakončena děkovnou mší svatou a následným agapé s opečeným prasátkem. Bližší informace získáte na Diecézním centru pro mládež: tel. 416 738 065, 603 452 001, e-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

DCM, Komenského 4,
412 82 Litoměřice
Telefon: 416 738 065
Mobil: 603 452 001
daniela.dcm@tiscali.cz
www.litomerice.signal.cz

97,9 FM (Ještěd)
Program v Katolickém
týdeníku
nebo na adrese
redakce@proglas.cz.

Jaké bude prázdninové vysílání Proglasu?

První červencový den se v cyklu Příběh z kraje vypravíme do Prahy. Od 22 hodin naladíte pořad, který vzniknul při příležitosti oslav 350 let přítomnosti sester voršilek v Praze a 300 výročí posvěcení kostela sv. Voršily v Praze. Připravila Jana Beránková.

Týdeník Do života naladíte také v letních odpočinkových dnech v pondělí od 16. hodiny, s reprízou v sobotu večer deset minut po desáté. Připravujeme pro vás nová vydání, ale také výběr z pořadů, které jsme odvysílali od září do června – uslyšíte ty, v nichž jsme cestovali za hranice naší země. Můžete si tak zopakovat setkání s knězem – cestovatelem Markem Orkem Váchou (5. 7.); se studentem Radkem Odehnalem jsme mluvili o japonském divadle (opakuje 19. 7.); matematika Miloslava Druckmüllera jsme se ptali na Expedici Peru 1998 (9. 8.); postřehy z Ugandy, z cesty k výročí Papežských misijních děl zachytíte 23. 8.

Netradiční letní posezení chystáme na 26. 7. a 16. 8. Dne 2. srpna přineseme reportáž z ekologické Letní školy v Hostětíně, která proběhne v termínu 12.–25. 7. O projektu evropského humanismu, který se týká univerzit v celé Evropě, budeme v pořadu Do života informovat 30. srpna.

Zajímavé tituly přibližuje Knihovnička v neděli ve 13.20 (repríza pátek 9.30). 4. července se dozvíte více o publikaci Franka Meyera a Romana Jocha nazvané Vzpouora proti revoluci 20. století. Připravuje Jaroslav Blažke. Ze srpnové nabídky připomeňme listování autobiografií Alexandra Isajeeviče Solženicyna Zrno mezi žernovy, kterou představujeme 22. srpna.

Cyklus Poutní místa Evropy přinášíme každý první pátek v měsíci. 2. července po 16. hodině navštívíme italské Nettuno, hovořit se bude o mučednici, sv. Marii Goretti. 6. srpna se cílem stává francouzské Toulouse, přibližovat budeme život sv. Dominika. Relace připravují Marie Blažková a Božena Rejnušová.

O prázdninách mají více času k poslouchání i děti. Jejich týdeník Barvínek přinášíme každé úterý v 16 hodin a opakujeme v sobotu v 9.30. Po celé léto představujeme země, které se v květnu staly součástí Evropské unie. Postupně tak navštívíme Slovensko (6. července), Estonsko (13. července), Kypr (20. července), Polsko (27. července), Litvu (3. srpna), Maltu (10. srpna), Slovinsko (17. srpna), Lotyšsko (24. srpna) a Maďarsko (31. srpna).

Dárková publikace, která potěší a obohatí.

Myšlenky moudrých O MANŽELSTVÍ

Sbírka myšlenek významných osobností obsahuje krátká zamyšlení nad smyslem, posláním, úskalími a obohacujícími dary, které manželství přináší. Uspořádal Jan Malík.

Kapesní formát, 112 stran, cena 118 Kč.

Objednávky: Nakl. Nové město, Londýnská 44, 120 00 Praha 2, tel.: 608-859490, záznamník 222514030 nebo jan.malik@volny.cz, www.novemesto.cz

Telepace Ostrava slaví 10 let

Sdružení Telepace a Studio Telepace, která prostřednictvím masmédií usilují o podporu výchovy a vzdělávání, oslavilo v sobotu 19. 6. 10 let své existence.

Již deset let pracuje pod vedením salesiánského kněze Leoše Ryšky tým ostravského Telepace. Česká pobočka italské katolické televize a rádia za dobu své existence vydala desítky filmových dokumentů a získala celou řadu ocenění. V posledních letech se angažuje také v oblasti interaktivních výstav pro školní mládež.

Telefon: 596 125 881
<http://www.telepace.cz>

Pro vzdělání

TEST NÁBOŽENSKÝCH ZNALOSTÍ: CÍRKEVNÍ POJMY

z německého originálu Quiz-Spiel Kirche přeložila Mgr. Irena Duchoňová, katechetické centrum v Litoměřicích

30. Jak se jmenuje biskupský kostel?
- Bazilika
 - Katedrála
 - Dóm
 - Tempel

31. Odkud pochází slovo „Církev“?
- Od Kyrios = Pán
 - Od Citrón, ovoce Páně
 - Od Cirkus (z času pronásledování křesťanů)
 - Od Clerur = kněžský stav

32. Co je to Baptisterium?
- Křestní kaple
 - Zkušebna sboru
 - Kostelní kruchta
 - Baptistický kostel

33. Jak se nazývá zvolání před evangeliem ve mši svaté?
- Aleluja
 - Sanktus
 - Kyrie
 - Agnus Dei

34. Jak se jmenuje místo v kostele, kde se kněží a ministranti připravují na mši svatou?
- Svatost
 - Sakristie
 - Sekulární institut
 - Sankt atrium

35. Co je to „Chorál“?
- Liturgický zpěv
 - Stáj v klášteře
 - Smíšený církevní sbor (chór)
 - Mýtický kalich z Chorvatska

36. Jak se jmenuje kniha s povinnými denními modlitbami (hodinkami) katolických kněží?
- Misál
 - Žaltář
 - Breviář
 - Bible

37. Co znamená pojem „Ikona“?
- Pop hvězda
 - Knih Starého zákona
 - List zakázaného spisovatele
 - Obráz Krista, Matky Boží či svatých uctívaný v pravoslavné církvi

Správné odpovědi:

30.b, 31.a, 32.a, 33.a, 34.b, 35.a, 36.c, 37.c

Svatá Zdislava – patronka tří set padesáti let litoměřické diecéze

Závěr května je v naší diecézi tradičně spojen se svátkem svatě Zdislavy, patronky naší diecéze. Jí také svěhujeme oslavy 350 let naší diecéze, které proběhnou v roce 2005.

Užitečné je připomenout slova kardinála Vlka na pouti ke sv. Zdislavě v roce 1994:

„Tato naše svěťice je vtělenou evangelizací. Ona evangelium nejen poslouchala, ale ona ho žila. A to nikoli uzavřena v klášteře, ale žila ho ve své rodině a v tom světě, který ji obklopoval.“

Naše paní, jak bývá nazývána, je velkým vzorem též pro ženy a jejich roli v církvi a ve společnosti zvláště v severních Čechách. Je ženou, která dokázala sladit svoji zbožnost s realitou své doby, své rodiny a své komunity. Do severních Čech přinesla evropskou křesťanskou kulturu díky své matce a její výchově, pomáhala potřebným, budovala klášter, starala se dobře o dům a svoji rodinu. Věřím, že i dnes dobré, moudré a zbožné ženy mohou zásadně ovlivnit naši společnost, aby nacházela své křesťanské kořeny.

Možná nás překvapí, že se také v roce 2002 stala patronkou libereckého kraje. To je gesto, které by nemělo zapadnout. Svata Zdislava výrazně ovlivnila svoji dobu a může také ovlivnit i naši dobu, pokud dobře uslyšíme její poselství.

P. Josef Hurt, Most

Pravdivé svědectví

Deset let od smrti administrátora litoměřické diecéze P. Josefa Hendricha

Často, když je v novinách nebo časopisech prezentován rozhovor s knězem, není opomenuta otázka: „Jak to bylo s vaším povoláním ke kněžské službě?“

Zemřelému knězi nemůžeme položit otázku: „Jak to bylo s vaším povoláním na věčnost?“

Letos – přesně 9. července – tomu bude deset let, kdy Bůh povolal na věčnost svého služebníka, kapitulního vikáře a administrátora litoměřické diecéze (1974 až 1989), P. Josefa Hendricha.

Když jsem se svým přítelem opouštěl katedrálu po smutečních obřadech posledního rozloučení, položil mi přítel otázku: „Cítil jsi v katedrále, proč byl povolán na věčnost pan kanovník Hendrich?“ Odpověděl jsem mu: „Aby bylo vydáno pravdivé svědectví!“. „I já jsem to tak cítil...“, odpověděl přítel.

Jaké to bylo svědectví? Otec biskup Karel Otčenášek tehdy hovořil o ochranné ruce kanovníka Hendricha v době normalizace nad svou osobou. O osobnosti zesnulého také svědčil dnes již zesnulý kanovník P. Josef Helikar. Oba byli korunními svědky, oba prošli chladem vězeňských cel padesátých let a jejich svědectví na adresu otce Hendricha bylo jistě pravdivé.

František Němeček, Mladá Boleslav

František kardinál Tomášek a P. Josef Hendrich před litoměřickou katedrálou.

Děti a dobro

Motto:

„...takový zázračný keř, který hoří a co lidstvo bude – neshoří. Hoří láskou, čistotou, nadšením, pravdou a upřímností... Někdy si zalžou, chlubí se, sváří se a žalují na sebe, ale všechno je u nich nevinně dětské, tak rozkošně hloupoučké a průhledné, že jim člověk ze srdce odpouští, rád je poučí, napomene a potom zapomene.“

J. Š. Baar, Holoubek

I my se někdy sváříme o hodinách základů křesťanství a nejvíce o hodině, kdy probíráme sedmé přikázání. S odstupem několika let se mi stalo, že děti nemohly přijmout myšlenku, že

mají vrátit nalezenou věc, vrátit peníze. V duchu doby, kdy krást, okrást, vytunelovat patří takřka ke společenskému bontonu, chtějme na dětech vrátit třeba nalezené peníze či peněženku!

Při jedné takové hodině náboženství hlásil Marek: „Budete zaznamenávat dobré skutky?“ Nechal jsme odpověď až na konec hodiny. Marek (jeho maminka ho vozí na hodinu šestnáct kilometrů!) mi na konci hodiny ukázal potvrzení z obecního úřadu, že odevzdal nalezených 200 Kč. Nebo před lety jiný chlapec – Pavlík – předal do obchodu peněženku se slovy „kdyby ji někdo hledal“.

Již podruhé a po několika letech sbíráme s dětmi plody Ducha svatého. Zapisujeme je do zápisníčku a v pololetí a na konci školního roku je vyhodnocujeme. Během prvního pololetí mi nahlásila Kačenka: „Byla jsem dobrovolně ve všední den na mši svatě!“ a při hodnocení svých tří dobrých skutků hodnotila právě návštěvu mše svatě na první místo jako skutek nejlepší.

Nechci, abyste můj příspěvek brali jako chlubení se. Minulý týden ve vysílání rádia Vatikán náš velvyslanec hovořil o nutnosti, aby sdělovací prostředky hovořily a psaly o dobru.

*František Němeček, Mladá Boleslav
Ilustrační foto Pavel Kusala*

Šalomoun – stavitel chrámu

✦ P. Jiří Voleský

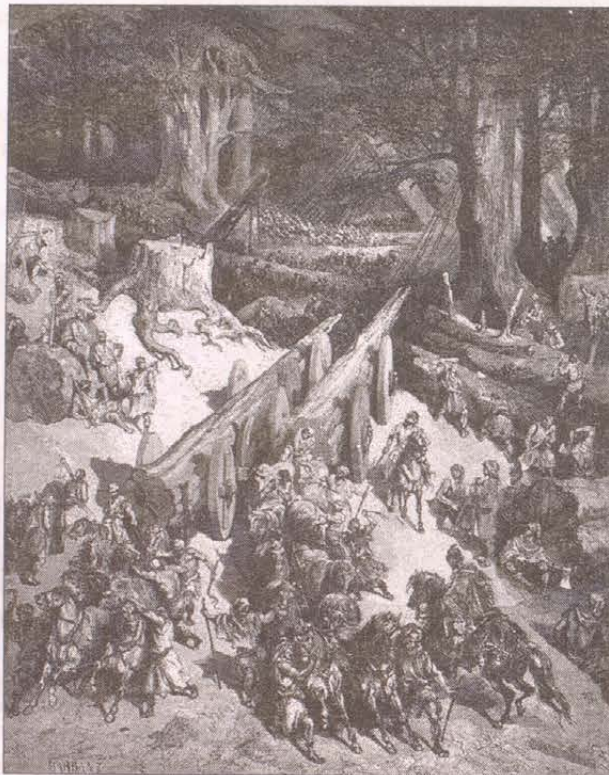
Šalomoun – stavitel jeruzalémského chrámu

Král Šalomoun proslul v dějinách Izraele především jako stavitel Hospodina chrámu v Jeruzalémě. Příslavný Šalomounův chrám byl zbudován na posvátném skalisku Moria uprostřed městského návrší Siónu. Na tomto místě měl podle staré tradice Abrahám obětovat svého syna Izáka. Kamenný chrám je novým příbytkem Hospodina, který sídlí uprostřed svého lidu, pevným příbytkem, jenž nahrazuje starší stánek úmluvy – Boží příbytek ve svém lidu při putování pouští z egyptského otroctví do zaslíbené země. Nejposvátnějším předmětem uloženým ve velesvatyni chrámu je Archa úmluvy, pozlacená truhlice, v níž jsou uchovávány kamenné desky Bohem daného zákona a na jejímž příkrovu neviditelně trůní samotný Hospodin. Odtud spravedlivě soudí svůj lid a milostivě mu žehná. Tak jako byl dosud Boží národ Izrael lidem putujícím za svým Bohem do odpočínutí Hospodinem daného domova zaslíbené země, tak nyní se společně s nimi i Bůh pevně usazuje na jednom místě. Pouť věřících za Božími zaslíbeními se nyní naplňuje v oslavě odpočínutí lidu ve společenství se svým Bohem v novém, pevném a bezpečném domově. Stavba chrámu byla tedy především vyjádřením vděčnosti za šťastně dosažená Hospodina zaslíbení.

Sláva, velikost a bohatství chrámu

Všechny tři podstatné vlastnosti nového konkrétního místa setkávání lidí s Bohem vyjadřují odkaz na vlastnosti samotného Hospodina. Hospodin je Pánem veškeré slávy pozemské i nebeské, jeho velikost je nezměrná a v jeho ruce je veškeré bohatství celého stvoření. Šalomoun vybudoval Hospodinu chrám na posvátné jeruzalémské hoře Siónu, která je ze všech směrů velice dobře viditelná a především směrem k východu Slunce působí velice impozantním dojmem. Výrazné hory od nepaměti vzbuzovaly v lidské duši pocit sepjetí s nadpřirozeným nebeským světem. Vrchol hory, ať už přirozené či umělé (pyramida, věž) byl vždy vnímán jako místo nejbližšího setkávání s Bohem. Hory jsou vrcholy kosmických sloupů pevně udržujících zemi nad bezednými vodami oceánů, některé hory též pode-

pírají nebeskou klenbu, na níž trůní sám Stvořitel. Takovou horou byla v první řadě jeruzalémská hora Sión. Sláva Hospodinovy moci, tvořící neotřesitelný střed veškerého stvoření, byla vyjádřena především umístěním nového Hospodina domova na hoře Siónu. Velikost chrámové budovy (35 × 10 × 15 m), na svou dobu a prostředí neobvykle

impozantní, byla opět výrazným vyjádřením suverenity a všemohoucí síly Boží. Nakonec velice podrobně vyličené oslnivé bohatství Božího příbytku vyjadřovalo Boží svrchovanou nadřazenost nade vším pozemským a pomíjejícím. Stavební kámen vyjadřoval trvalost a pevnost Boží vlády v tomto světě, důmyslně opracované cedrové dřevo, kterým byly obloženy všechny vnitřní prostory, zobrazovaly útulnost a bezpečí Boží ochrany, množství bronzových nádob, sloupů a bohoslužebného nářadí mohlo symbolizovat Hospodinu pevnost a neochvějnost a nakonec přemíra vzácného zlata zářivě zpřítomňovalo bázeň a úžas navozující Boží svatost a vznešenost.

Králova modlitba při zasvěcení chrámu

Šalomoun se při slavnostním otevření chrámu dlouze modlí. Prosí Hospodina o ochranu, pomoc a požehnání pro sebe i pro celý svěřený národ. Jeho

naléhavá modlitba je Bohem vyslyšena a Hospodin potvrzuje nárok chrámové stavby na výlučné místo setkávání člověka se svým Bohem, na pramen veškerého blahodárného požehnání pro svůj lid, na střed veškerého misijního působení víry v jediného a pravého Boha. Boha nemohou podle Šalomounových slov pojmout ani nebesa ani země. A přesto si volí za

svůj výlučný příbytek určité relativně velice malé místo ve svém stvoření. Nabízí tak člověku jistotu své bezprostřední přítomnosti na určitém vymezeném místě, kam se věřící může neustále vracet, kde si je jist Boží blízkostí, kde může zažít zkušenost blahodárnosti duchovního domova. Zde dobrý a všemohoucí Bůh udílí bohaté prameny svého požehnání pro každého člověka sužovaného nejistotami, ohrožením života a beznadějí. V situacích hladomoru, sucha, války a ve všech možných životních úzkostech se může každý věřící uchýlovat do bezpečí Božího domova, kde si účinně vyprošuje záchranu, pomoc a ochranu pro bezpečný

a šťastný život. Veškeré Boží požehnání, které se ve Starém Zákoně chápe hlavně jako dar zdraví, dlouhověkosti, bohatství a četného potomstva, je však vázáno nejen na upřímnou modlitbu, ale též na poctivou snahu o věrnou a milující poslušnost vůči Hospodinu. V tomto posledním bodě královy modlitby se stává chrám viditelným znamením Božího působení ve světě, mezi lidmi.

Dokud zůstane chrám z lidské strany domem modlitby a pokorného setkávání s Bohem, bude opravdu chráněn od veškerého poničení a ohrožení, pokud se však lidé zpronevěří svému poslání hlásat životním příkladem svou víru, bude i chrám Bohem vydán k potupnému chátrání či dokonce zničení. Tak bude všem divákům zjevné, že Bůh je opravdu Bohem živým a spravedlivým, který člověka žárlivě miluje a i své tresty nemíní jinak, než v zájmu záchranu života svých tvorů.